

Τὸ θεῖο προσκλητήριον (Καραβιδόπουλος Ἰωάννης Καθηγητῆς Πανεπιστημίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οἱ εὐαγγελικὲς περικοπὲς ποὺ ὄρισε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ διαβάζονται στὴ θεία Λειτουργία ἀπὸ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴ δεύτερη Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μέχρι τὰ Χριστούγεννα, εἶναι παρμένες ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ. Ἡ πρώτη αὐτῆς τῆς σειρᾶς περιέχει τὴν κλήση τῶν πρώτων τεσσάρων μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ στὸ ἀποστολικὸ ἔργο, τοῦ Πέτρου, Ἀνδρέα, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Τὸ γεγονός αὐτὸ διηγοῦνται ὅλοι οἱ εὐαγγελιστῆς. Ὁ Λουκᾶς ἀφηγεῖται συγχρόνως καὶ τὸ ἐκπληκτικὸ ψάρεμα ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς παραπάνω μαθητῆς κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Ἰησοῦ, ψάρεμα τὸ ὁποῖο προκάλεσε «θάμβος» στὸν Πέτρο καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ὁδήγησε στὴν παράκληση - ὁμολογία: «Ἐξελθε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἶμι, Κύριε».

Ἐὰν διηγούνται οἱ ἱεροὶ εὐαγγελιστὲς τὸ προσκλητήριον ποῦ ἀπηύθυνε ὁ Χριστὸς στοὺς τέσσερις ψαράδες νὰ γίνουν μαθητὲς του, δὲν εἶναι γιατί ἐνδιαφέρονται νὰ μᾶς περιγράψουν σὰν ἱστορικοὶ τὸ ξεκίνημα τοῦ Μεσσία στὸ ἐπὶ γῆς ἔργο του καὶ τὴ στρατολόγηση τῶν συνεργατῶν του - ἀλλὰ γιατί στὸν τρόπο ποῦ δέχτηκαν οἱ τέσσερις ψαράδες τὴν πρόσκληση καὶ ἀνταποκρίθηκαν ἀμέσως σ' αὐτὴν βλέπουν τὸ τυπικὸ παράδειγμα καὶ πρότυπο γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ δέχεται ὁ ἄνθρωπος τὸ θεῖο κάλεσμα. Μὲ αὐτὸ τὸ πρίσμα βλέποντας τὴ διήγησή μας μπορούμε νὰ σταματήσουμε στὰ ἀκόλουθα σημεῖα.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ προσέξουμε ὅτι τὸ προσκλητήριον ἀπευθύνεται στοὺς τέσσερις ὑποψηφίους ἀποστόλους τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ αὐτοὶ βρίσκονταν στὶς ἐργασίες τους. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴ σκέψη ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ἀπομακρυνθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ ὁ Θεός. Τέτοια φυγὴ διδάσκουν ὀρισμένα φιλοσοφικὰ συστήματα ποῦ εἶναι διαποτισμένα μὲ τὴν ἀντίληψη ὅτι ὁ κόσμος καὶ ἡ ὕλη εἶναι ἐκ φύσεως κακὰ στοιχεῖα καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ βρεῖ τὴ σωτηρία του πρέπει νὰ φύγει μακριὰ ἀπ' αὐτά. Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ὁ κόσμος παρ' ὅλη τὴ φθορὰ καὶ τὴν πτώση του στὸ κακὸ καὶ στὴν ἁμαρτία εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ· κι ὁ Θεὸς μὲ δική του πρωτοβουλία συναντᾷ τὸν ἄνθρωπον μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, μέσα στὴν κοινωνία, μέσα στὴν ἐργασία γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει τὴ σωτηρία.

Τὸ προσκλητήριον γιὰ ἄλλους ἤδη σήμανε, γιὰ ἄλλους θὰ σημάνει ὅπωςδήποτε κάποτε: Θὰ εἶναι ἓνα συναρπαστικὸ κήρυγμα; Θὰ εἶναι ἓνα συγκλονιστικὸ βίωμα; Θὰ εἶναι μίαν ξαφνικὴ ἀφύπνιση ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἀδιαφορίας; Θὰ εἶναι ἡ πρόσκληση τοῦ ἱερέα; Θὰ εἶναι κάτι ἄλλο; Ὁ Θεὸς γνωρίζει πολλοὺς τρόπους γιὰ

νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ πλάσμα του καὶ νὰ τὸ σώζει. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος νὰ βρεῖ τὸν Θεό, ἀλλὰ εἶναι ἡ φανέρωση τῶν ἐνεργειῶν ποὺ κάνει ὁ Θεὸς μέσα στὴν ἱστορία γιὰ νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ ποὺ ἡ σπουδαιότερη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ σάρκωση, ἡ σταύρωση καὶ ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνα δεῦτερο σημεῖο ποὺ θέλει νὰ τονίσει ἡ διήγηση εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ προθυμία ὑπακοῆς στὰ λόγια του. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ προθυμίας τῶν τεσσάρων προσώπων τῆς διηγήσεώς μας ὑπῆρξε ἡ θαυματουργικὴ ἀλιεῖα. Τὸ θαῦμα βέβαια αὐτὸ δὲν τὸ κάνει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσῃ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους στὴ λίμνη Γεννησαρέτ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξῃ προκαταβολικὰ πόσους καρποὺς θὰ ἀποφέρει ἡ ὑπακοή τους στὸ πρόσταγμα του καὶ ἡ ὀλοπρόθυμη ἀφοσίωσή τους σ' αὐτό. Πραγματικά, ἡ ἀλιεῖα τῆς οἰκουμένης ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἀργότερα δὲν ὑπῆρξε λιγότερο ἐκπληκτικὴ καὶ θαυματουργικὴ. Γιατί δὲν κοπίασαν μόνοι τους ἀλλὰ μὲ συμπαραστάτη τὸν Χριστὸ καὶ καθοδηγητὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἐνα τρίτο σημεῖο ποὺ δὲν πρέπει νὰ διαφύγει τῆς προσοχῆς μας εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου ὅτι εἶναι «ἀνὴρ ἁμαρτωλός». Τὸ θάμβος τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ θαύματός του τὸν ὀδηγεῖ στὴ συναίσθηση τῆς μηδαμινότητας καὶ τῆς γύμνιας του. Νὰ τὸ πρῶτο βῆμα γι' νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸν Θεό. Ἡ ὑψηλὴ ἰδέα ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἡ οἴηση, δημιουργεῖ ἕνα τεῖχος ποὺ ἐμποδίζει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἀγγίσει. Ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητας κάνει πιὸ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας καὶ ἐνέργειας τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ.

Ἐνα μήνυμα ἀφυπνίσεως μᾶς ἀπευθύνει ἡ σημερινὴ διήγηση. Νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας, νὰ δεχτοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ θεῖο κάλεσμα, νὰ ἀκολουθήσουμε ἀμέσως τὸν Χριστό, ὅπουδῆποτε κι ἂν βρισκόμαστε, μέσα στὴ ζωὴ, μέσα στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐργασίας μας. Καὶ τὸ θαῦμα θὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως· ἂς μὴν περιμένουμε νὰ προηγηθεῖ γιὰ νὰ πεισθοῦμε.

Πηγή: agiazoni.gr